

Бѣляева. Но не само офицеритѣ отъ българското опълчение пуцаха разни клѣвети по адреса на „братушкитѣ“ ¹⁾, както бѣха започнали руситѣ на присмѣхъ да наричатъ българитѣ. Ето единъ примѣръ:

Бѣхме се събрали въ кръгъ. Подполковникъ Н., командиръ на планинската батарея, разказваше, че билъ заповѣдалъ никого да не пушатъ да влиза и излиза отъ селото, въ което бѣше расположена батареята му, па даже и селенитѣ отъ сѣщото село.

— Помилуйте, казваше той, тѣ сж турски шпиони. Незабавно ще извѣстятъ турцитѣ за всичко. Но когато д-ръ Вязанковъ поиска енергично съ фактове да потвърди думитѣ си, подполковника каза:

— Е, турцитѣ отъ кждѣ можаха да знаятъ, че ний се спущаме отъ Балкана, ако не бѣха имъ съобщили българитѣ?

— Ако сж тѣзи вашитѣ факти, подполковникъ, азъ отстъпвамъ прѣдъ такава очевидностъ, каза Вязанковъ съ ирония. Само ще ви кажа това, което всички знаятъ, че казацитѣ свариха неприятеля не въ дефилето, а на бивуака му съвсѣмъ неоготовенъ за бой. Е, тогава може ли да се твърди, че турцитѣ сж били прѣдизвѣстени?!

Подполковника, като се намѣри на тѣсно, каза, че това билъ чулъ отъ опълченскитѣ офицери.

До колко нѣкои отъ началницитѣ бѣха несправедливи къмъ опълченцитѣ, може да се сѣди и по слѣдующия фактъ:

Единъ опълченецъ забравилъ да извади патрона отъ пушката, слѣдъ смѣната отъ аванпостната верига, и за туй, като започналъ да я чисти, изгърмѣлъ, безъ да ще. За това прѣстѣпление, виновния бѣше наказанъ съ прѣчки.

— Трѣбва да се наказватъ строго тѣзи „негодли“, казваха нѣкой отъ офицеритѣ, съ тѣхъ иначе не може.

Подиръ смѣната на караула, единъ опълченецъ заяви жалба на началството, че днесъ, когато стоялъ на часи при обоза, единъ обозенъ войникъ искалъ да вземе отъ колата галети, но той не го допустналъ да направи това и обозния редникъ се хвърлилъ върху него — часовия — и му ударилъ

¹⁾ Щомъ минахме Дунава, българитѣ, при срѣщата съ нѣкой русинъ, билъ той простъ войникъ, князь, или генералъ, поздравляваха го съ „добръ дошелъ“, или „добра срѣща“ — „братушко“.